

Op precies hetzelfde ogenblik werden de zes vrouwen plotseling wakker, en het aanhoudende geluid van hun geschreeuw galmde door de krap bemeten officierskamer. In het donker kon Zuster Ulicia de anderen naar adem horen snakken. Ze slikte om haar eigen gehijg wat onder controle te krijgen, maar kromp onmiddellijk ineen van de rauwe pijn in haar keel. Ze voelde dat haar oogleden nat waren, maar haar lippen waren zo droog dat ze ze moest bevochtigen, uit angst dat ze zouden openbarsten en bloeden.

Iemand bonkte op de deur. Zijn geroep drong slechts als een doffe dreun tot haar door. Ze deed geen moeite zich te concentreren op zijn woorden of hun betekenis. Deze man was beslist een onbeduidende figuur. Ze stak haar bevende hand omhoog, wees naar het midden van de gitzwarte achterstevan en liet een straal ontsnappen van haar Han, het wezen van leven en geest, terwijl ze een speerpunt van hitte op de olielamp richtte waarvan ze wist dat die aan de lage plafondbalk hing. De kous vatte gehoorzaam vlam en liet een golvende roetstreep zien die de langzame heen en weer gaande beweging van de lamp in het deinende schip markeerde.

De andere vrouwen, die allemaal net als zij naakt waren, gingen ook rechtop zitten en keken strak naar het zwakke, gelige schijnsel, alsof ze er een heilsboodschap in zochten, of misschien de verzekering dat ze nog steeds in leven waren en er nog licht te zien was. Een traan rolde over Ulicia's wang omlaag, toen ook zij de vlam zag. De duisternis was verstikkend geweest, alsof ze was bedolven onder een zware vracht vochtige, zwarte aarde.

Haar beddengoed was nat en koud van het zweet, maar zelfs zonder zweet was alles altijd nat van de zilte lucht, om maar te zwijgen van het buiswater dat heel af en toe het dek overspoelde en doorsijpelde op alles wat daaronder was. Ze kon zich niet herinneren hoe het was om dro-

ge kleren of beddengoed tegen haar huid te voelen. Ze haatte dit schip, de alom heersende vochtigheid, de stank en het voortdurende deinen en stampen waarvan haar maag omdraaide. Ze was in elk geval nog levend genoeg om dit schip te verfoeien. Ze slikte voorzichtig de smaak van gal weg.

Ulicia veegde met haar vingers het warme vocht boven haar ogen weg en stak haar hand uit. Haar vingertoppen glommen van het bloed. Sommige anderen deden hetzelfde, als het ware aangemoedigd door haar voorbeeld. Elk van hen had bloederige schrammen op hun oogleden, wenkbrouwen en wangen door hun wanhopige maar vergeefse pogingen hun ogen open te klauwen en zich uit de valstrik van de slaap te bevrijden en aan een droom te ontsnappen die geen droom was.

Ulicia probeerde uit alle macht het waas in haar geest te verdrijven. Dit moest gewoon een nachtmerrie zijn geweest.

Ze dwong zichzelf haar blik af te wenden van de vlam en naar de andere vrouwen te kijken. Zuster Tovi zat ineengedoken op een lage kooi tegenover haar, en de dikke kwabben vlees aan haar heupen leken neer te hangen uit sympathie met de rimpelige uitdrukking op haar gezicht, toen ze naar de lamp keek. Zuster Cecilia's gewoonlijk keurige grijze krullen staken alle kanten uit en haar onverwoestbare glimlach was nu een asgrijs masker vol angst toen ze omhoog keek vanaf de lage brits naast die van Tovi. Ulicia leunde iets voorover en keek naar de kooi boven haar. Zuster Armina, die op geen stukken na zo oud was als Tovi of Cecilia, maar meer van Ulicia's leeftijd, en nog steeds aantrekkelijk om te zien, maakte een verwilderde indruk. Met bevende vingers veegde de gewoonlijk onbewogen Armina het bloed van haar oogleden.

Aan de overkant van de belendende gang zaten de twee jongste en tevens kalmste Zusters in de kooien boven die van Tovi en Cecilia. Rafeelige schrammen ontsierden de vlekkeloze huid van Zuster Nicci's wangen. Lokken van haar blonde haar kleefden aan de tranen, het zweet en het bloed op haar gezicht. Zuster Merissa, die net zo mooi was, hield een deken tegen haar naakte borsten geklemd, en niet uit bescheidenheid, maar huiverend van doodsangst. Haar lange, donkere haren waren één klitterige kluwen.

De anderen waren ouder, en oefenden deskundig de macht uit die was getemperd in de smeltoven van hun ervaring, maar zowel Nicci als Merissa was vervuld van zeldzame aangeboren en duistere talenten – een bedrevenheid die met geen enkele mate van ervaring viel aan te roepen. Ze waren scherpzinniger dan hun leeftijd deed vermoeden, en ze lieten zich geen van beiden verleiden door Cecilia of Tovi's vriendelijke glimlachjes of goedbedoelde aanstellerijtjes. Hoewel ze jong en zelfverzekerd waren, wisten ze allebei dat Cecilia, Tovi, Armina en vooral Ulicia zelf

in staat waren hen beiden aan stukken te scheuren, als ze dat verkozen. Toch deed dat geen afbreuk aan hun heerschappij; ze waren op hun eigen manier twee van de meest ontzagwekkende vrouwen die ooit hebben geleefd. Maar hun buitengewone besluit om te overwinnen was de reden dat de Wachter hen had uitgekozen.

Het was angstwekkend om deze vrouwen, die ze zo goed kende in zo'n toestand te zien, maar het aanzicht van Merissa's onbeteugelde doodsangst schokte Ulicia pas echt. Ze had nog nooit een Zuster gekend die zo beheerst, onbewogen, onverbiddelijk en meedogenloos was als Merissa. Zuster Merissa had een hart van zwart ijs.

Ulicia kende Merissa al bijna zo'n honderdzeventig jaar, en van al die tijd kon ze zich niet herinneren dat ze haar ooit had zien huilen. Maar nu snikte ze.

Zuster Ulicia putte kracht uit het feit dat ze zag in wat voor erbarmelijke, zwakke toestand de anderen verkeerden, en ze schepte daar zelfs genoegen in; ze was hun leider en veel sterker dan zij.

De man bonkte nog steeds op de deur. Hij wilde weten wat er aan de hand was en wat dit geschreeuw betekende. Ze ontstak in woede en riep naar de deur: 'Laat ons met rust! Als we je nodig hebben, zullen we je wel ontbieden!'

Het gedempte gevloek van de zeeman verstomde toen hij de aftocht blies door de gang. Het enige geluid behalve het gekraak van het houtwerk als het schip dwarsscheeps werd getroffen door een zware golf en opzij werd geduwd, was het gesnik.

'Hou op met dat gesnotter, Merissa,' snauwde Ulicia.

Merissa keek haar aan met haar donkere ogen die nog steeds glazig van angst waren. 'Zo is het nog nooit geweest.' Tovi en Cecilia knikten instemmend. 'Ik heb zijn geboden uitgevoerd. Waarom heeft hij dit gedaan? Ik heb hem niet in de steek gelaten.'

'Als we hem in de steek hadden gelaten,' zei Ulicia, 'dan zouden we daar zijn, samen met Zuster Liliana.'

Armina schrok op. 'Dus je hebt haar ook gezien? Ze was...'

'Ik heb haar gezien,' zei Ulicia, haar afschuw verbergend achter een toon van onverschilligheid.

Zuster Nicci trok een in elkaar gedraaide pluk doornat blond haar uit haar gezicht. Naarmate ze haar zelfbeheersing herwon, werd haar toon zachter. 'Zuster Liliana heeft de Meester in de steek gelaten.'

Zuster Merissa, wier blik minder glazig was geworden, wierp haar een blik vol koele minachting toe. 'Ze moet nu boeten voor haar mislukking.' De scherpte in haar toon werd dikker, als winterse vorst op een raam. 'Voorgoed.' Merissa stond bijna nooit toe dat haar zachte geelstrekken door emoties werden verstoord, maar nu werd haar gezicht

erdoor vervormd, en haar wenkbrauwen trokken zich samen tot een moordlustige, dreigende blik. ‘Ze heeft jouw bevelen herroepen, Zuster Ulicia, en die van de Wachter. Ze heeft onze plannen in het honderd gooid. Dit is haar schuld.’

Liliana had de Wachter inderdaad in de steek gelaten. Ze zouden niet met z’n allen op dit vervloekte schip zitten als het niet aan Zuster Liliana had gelegen. Ulicia’s gezicht ging gloeien bij de gedachte aan de arrogantie van die vrouw. Liliana had gedacht dat niemand anders dan zichzelf met de eer zou gaan strijken. Ze had gekregen wat ze verdiende. Toch moest Ulicia slikken toen ze zich herinnerde te hebben gezien hoe Liliana werd gemarteld, en ze merkte nu niet eens hoe pijnlijk haar rauwe keel was.

‘Maar wat moeten wij dan?’ vroeg Cecilia. Ze glimlachte weer, maar eerder verontschuldigend dan vrolijk. ‘Moeten we doen wat deze... man zegt?’

Ulicia veegde met haar hand over haar gezicht. Als dit echt was en als wat ze had gezien, werkelijk gebeurd was, hadden ze geen tijd om te aarzelen. Het moest niets anders zijn dan een doodgewone nachtmerrie; niemand behalve de Wachter was ooit eerder doorgedrongen tot haar droom, die geen droom was. Ja, het moest gewoon een nachtmerrie zijn. Ulicia zag dat een kakkerlak in de nachtspiegel kroop. Ze keek plotse-ling op.

‘Deze man? Heb je de Wachter niet gezien? Heb je een man gezien?’

Cecilia sidderde. ‘Jagang.’

Tovi bracht haar hand naar haar lippen en kustte haar ringvinger – een oeroud gebaar waarmee ze de Schepper om bescherming smeekte. Het was een oude gewoonte waarmee de eerste ochtend van de opleiding van een novice begon. Ieder van hen had geleerd dit elke ochtend na het opstaan te doen, zonder uitzondering, en in tijden van rampspoed. Tovi had het waarschijnlijk al talloze, duizenden keren mechanisch gedaan, zoals zij allen. Een Zuster van het Licht was symbolisch verloofd met de Schepper en met Zijn wil. Het kussen van de ringvinger was een rituele vernieuwing van die verloving.

Er viel niet te zeggen wat het kussen van de ringvinger zou teweegbrengen nu ze verraad hadden gepleegd. Het bijgeloof wilde dat het de dood betekende voor iemand die haar ziel aan de Wachter had verpand – een Zuster van de Duisternis – om die vinger te kussen. Hoewel het onduidelijk was of het werkelijk de wraak van de Schepper zou oproepen, bestond er geen twijfel dat het de wraak van de Wachter zou ontketenen. Toen haar hand halverwege haar lippen was, besefte Tovi wat ze van plan was, en trok hem met een ruk terug.

‘Hebben jullie Jagang allemaal gezien?’ Ulicia keek ieder om beurten aan,

en iedereen knikte. Een vlammetje van hoop flakkerde nog in haar binnenste. ‘Dus jullie hebben de Keizer gezien. Dat heeft niets te betekenen.’ Ze boog zich naar Tovi. ‘Heb jij hem iets horen zeggen?’

Tovi hield de beddensprei voor haar kin. ‘We waren er allemaal, zoals altijd wanneer de Wachter ons nodig heeft. We zaten in de halve kring, en waren naakt, zoals gewoonlijk. Maar Jagang kwam, en niet de Meester.’ Er klonk een zacht snikje van Armina uit de kooi boven hen. ‘Stilte!’ Ulicia richtte haar aandacht weer op de huiverende Tovi. ‘Maar wat zei hij? Wat waren zijn woorden?’

Tovi’s blik dwaalde zoekend over de vloer. ‘Hij zei dat onze zielen nu van hem waren. Hij zei dat we nu van hem waren, en dat onze levens afhankelijk waren van zijn grillen. Hij zei dat we onmiddellijk bij hem moesten komen, of dat we anders Zuster Liliana’s lot zouden benijden.’ Ze sloeg haar blik op en keek Ulicia recht in de ogen. ‘Hij zei dat we er spijt van zouden krijgen als we hem lieten wachten.’ Tranen stroomden uit haar ogen. ‘En toen gaf hij me een voorproefje van wat het zou betekenen als we hem ergerden.’

Ulicia’s huid was koud geworden en ze besepte dat ook zij haar spreid omhoog had getrokken. Met moeite legde ze hem weer op haar schoot. ‘Armina?’ Een zachte bevestiging klonk van boven. ‘Cecilia?’ Cecilia knikte. Ulicia keek naar de twee in de bovenste kooi tegenover haar. De kalmte die ze met zoveel moeite hadden proberen te herwinnen leek nu te zijn ingetreden. ‘Nu? Hebben jullie twee die woorden ook gehoord?’ ‘Ja,’ zei Nicci.

‘Precies dezelfde,’ zei Merissa emotioneel. ‘Liliana heeft ons dit op de hals gehaald.’

‘Misschien is de Wachter geërgerd om ons,’ bracht Cecilia te berde, ‘en heeft hij ons aan de Keizer gegeven om hem te dienen en zo onze voorkeurspositie terug te verdienen.’

Merissa’s rug verstijfde. Haar ogen waren vensters van haar bevroren hart. ‘Ik heb mijn zieleneed aan de Wachter gegeven. Als we dit vulgair beest moeten dienen om de gunst van onze Meester te heroveren, dan zal ik hem dienen. Ik zal de voeten van die vent likken, als het moet.’

Ulicia herinnerde zich Jagang, net voordat hij wegliep uit de halve kring in de droom die geen droom was, en Merissa gebood op te staan. Hij had toen achteloos naar haar uitgehaald en met zijn sterke vingers haar rechterborst vastgegrepen en geknepen tot haar knieën begonnen te knikken. Ulicia keek vluchtig naar Merissa’s borsten en zag dat ze onder de geelbruine vlekken zaten.

Merissa deed geen moeite haar lichaam te bedekken, maar keek Ulicia sereen in de ogen. ‘De Keizer zei dat we er spijt van zouden krijgen als we hem lieten wachten.’

Ook Ulicia had dezelfde opdracht gehoord. Jagang had iets laten zien dat grensde aan verachting jegens de Wachter. Hoe kon hij de Wachter vervangen in een droom die geen droom was? Toch had hij dat gedaan, en daar ging het om. Het was hun allen overkomen. Het was niet zo maar een droom geweest.

Een tintelend angstgevoel borrelde in haar maag toen het vlammetje van hoop doofde. Ook zij had een voorproefje gehad van wat ongehoorzaamheid zou aanrichten. Het bloed dat op haar oogleden stolde, herinnerde haar eraan hoe graag ze die les had willen ontvluchten. Het was echt geweest, en ze wisten het allemaal. Ze hadden geen keus. Er was geen seconde te verliezen. Een koud zweetpareltje sijpelde tussen haar borsten omlaag. Als ze te laat zouden komen...

Ulicia sprong uit bed.

‘Gooi het roer om!’ gilde ze terwijl ze de deur opengooide. ‘Gooi om, nu meteen!’

Er was niemand op de gang. Ze rende almaar gillend de kajuitstrap op. De anderen volgden haar voorbeeld en bonsden op de deuren van de hutten terwijl ze haar achterna renden. Ulicia maakte zich niet druk om de deuren – het was de stuurman die de koers van het schip bepaalde en de dekknechten aan de zeilen bevelen gaf.

Ulicia tilde het luik op en werd begroet door een somber licht – de dageraad was nog niet aangebroken. Loodachtige wolken kolkten boven de donkere heksenketel van de zee. Lichtgevend schuim vlokte vlak achter de reling op, toen het schip van een torenhoge golf gleed en het leek alsof ze in een inktzwarte afgrond doken. De andere Zusters kwamen uit het luik achter haar te voorschijn en dromden het door buiswater overspoelde dek op.

‘Gooi het roer om!’ riep ze tegen de matrozen met blote voeten die zich stomverbaasd omdraaiden.

Ulicia vloekte grommend en rende naar de achtersteven in de richting van het stuurwiel. De vijf Zusters volgden haar op de voet, terwijl ze over het overheellende dek rende. De stuurman voelde dat handen de rehers van zijn jas vastgrepen en strekte zijn nek om te kijken wat er aan de hand was. Door de opening voor zijn voeten scheen het licht van een lantaarn, en hij zag de gezichten van de vier mannen aan het roer. Matrozen verzamelden zich rond de baardige stuurman en stonden de zes vrouwen aan te gapen.

Ulicia nam een diepe teug lucht in een poging op adem te komen. ‘Wat hebben jullie toch, stomme slapjanussen? Hebben jullie me niet gehoord? Ik zei: omgooien dat roer!’

Plotseling besefte ze de reden van hun gestaar: ze waren alle zes naakt. Merissa kwam van achter haar naar voren, en bleef met haar rijzige en

verheven gestalte staan, alsof ze was gekleed in een gewaad dat haar van top tot teen omhulde.

Een van de loensende dekknechten nam het woord terwijl hij zijn blik over de jonge vrouw liet glijden. ‘Nu zeg, het lijkt wel alsof de dames naar buiten zijn gekomen voor een spelletje.’

Merissa keek ongenaakbaar koel en met rotsvaste autoriteit op zijn wellustige grijns neer. ‘Wat van mij is, is van mij, en van niemand anders, zelfs niet om naar te kijken, tenzij ik besluit dat dat wel zo is. Haal die ogen van je onmiddellijk van mijn vel, of ik zal je daar een handje mee helpen.’

Had de man de gave en Ulicia’s perfecte beheersing ervan gehad, dan zou hij hebben gevoeld dat de lucht rondom Merissa onheilspellend knetterde van macht. Deze mannen kenden hen slechts als rijke edelen die overtocht naar vreemde en verre oorden wensten; ze wisten niet wie, of wat de zes vrouwen werkelijk waren. Kapitein Blake kende ze als Zusters van het Licht, maar Ulicia had hem bevolen die wetenschap voor zijn mannen te verzwijgen.

De man keek Merissa met een spottende, wellustige uitdrukking aan en maakte obscene schokkerige bewegingen met zijn heupen. ‘Kan het nóg toeschietelijker, meissie? Je zou hier niet zo naar ons toe komen als je niet hetzelfde van plan was als wij.’

De lucht rondom Merissa siste. Bloed bloesemde in het kruis van ’s mans broek. Hij kermde terwijl hij met verwilderde ogen opkeek. Bliksemflitsen schitterden op het lange mes dat hij uit de schede aan zijn broekriem trok. Hij slaakte een eed van vergelding en kwam wankelend en met moordneigingen naar voren.

Een koele glimlach vormde zich om Merissa’s volle lippen. ‘Stuk uit-schot,’ mompelde ze in zichzelf. ‘Ik zal je overgeven aan de kille greep van mijn Meester.’

Zijn vlees barstte uiteen alsof hij een rotte meloen was die met een stok werd bewerkt. Een stoot lucht, aangedreven door de kracht van de gave, kwakte hem over de reling. Een bloederig spoor markeerde zijn buiteling over de planken. Met weinig meer dan een plons deed het zwarte water zich aan het lichaam te goed. De andere mannen, ongeveer een stuk of tien, bleven met wijd open ogen even roerloos staan als standbeelden.

‘Jullie mogen alleen naar onze gezichten kijken,’ siste Merissa, ‘en al het andere blijft voor jullie een vraag.’

De mannen knikten en waren te verbijsterd om hun instemming te uiten. Eén man liet zijn blik onwillekeurig over haar lichaam afdalen, alsof het onmogelijk was weerstand te bieden aan de opwelling te kijken naar wat ze juist op luide toon had verboden te zien. Hij begon zich in

haveloze doodsangst te verontschuldigen, maar een geconcentreerde straal macht, zo scherp als een strijdbijl, scheerde over zijn ogen. Hij tui- melde over de reling, net als de eerste.

‘Merissa,’ zei Ulicia zacht, ‘zo is het genoeg. Ik denk dat ze hun lesje wel hebben geleerd.’

Twee ogen van ijs, ver achter het waas van Han schuilgaand, keken haar aan. ‘Ik wil niet dat hun ogen zich toe-eigenen wat hun niet toebehoort.’

Ulicia trok een wenkbrauw op. ‘We hebben ze nodig als we terug wil- len. Je weet toch nog wel hoe dringend onze toestand is, of niet?’

Merissa keek naar de mannen, alsof ze onderzocht of er wantsen onder hun schoenen zaten. ‘Natuurlijk, Zuster. We moeten meteen terug.’

Ulicia draaide zich om en zag dat Kapitein Blake net aan dek was ge- komen en met wijd open mond achter ze stond.

‘Gooi het roer om, Kapitein,’ zei Ulicia. ‘Nu meteen.’

Zijn tong schoot tussen zijn natte lippen naar buiten toen hij zijn blik langs de ogen van de vrouwen liet glijden. ‘Wil je nu weer terug. Waar- om?’

Ulicia stak haar vinger naar hem uit. ‘U wordt goed genoeg betaald om ons te brengen waar we heen willen, en wanneer we dat willen. Ik heb u al eerder verteld dat er geen vragen zouden worden gesteld, en ik heb u ook beloofd dat ik u van uw huid zou ontdoen als u dat deel van de overeenkomst zou schenden. Als u me op de proef stelt, zult u merken dat ik op geen stukken na zo toegeeflijk ben als Merissa hier; ik garan- deer u geen snelle dood. Dus, gooi het roer om!’

Kapitein Blake sprong in actie. Hij fatsoeneerde zijn jas en keek woest naar zijn mannen. ‘Aan het werk, luieriken!’ Hij wenkte de roerganger. ‘Meneer Dempsey, keer het schip.’ De man leek nog steeds van schrik bevroren. ‘Nu meteen, godbetert, meneer Dempsey!’

Kapitein Blake griste zijn sjofele hoed van zijn hoofd en boog voor Uli- cia, terwijl hij zich inspande om zijn blik niet te laten afdwalen van haar ogen. ‘Zoals u wenst, Zuster. Op naar de grote barrière, op naar de Ou- de Wereld.’

‘Stippel een rechtstreekse koers uit, Kapitein. De tijd is de belangrijkste factor.’

Hij kneep zijn hoed in zijn vuist samen. ‘Rechtstreekse koers! We kun- nen niet dwars door de barrière heen varen!’ Hij dempte onmiddellijk zijn toon. ‘Dat is onmogelijk. Dan gaan we er allemaal aan.’

Ulicia drukte met haar hand op de brandende steek in haar maag. ‘De grote barrière is neergehaald, Kapitein. Hij vormt geen hindernis meer voor ons. Stippel een rechtstreekse koers uit.’

Hij wrong zijn hoed. ‘De grote barrière, neergehaald? Dat is onmoge- lijk. Waarom denkt u dat...’

Ze boog naar hem toe. ‘Nogmaals: trekt u mijn woorden in twijfel?’
‘Nee, Zuster. Nee, natuurlijk niet. Als u zegt dat de barrière neergehaald is, dan is dat zo. Hoewel ik niet begrijp hoe iets dat niet kan gebeuren, toch is gebeurd. Ik weet dat het niet aan mij is om vragen te stellen. Een rechtstreekse koers voor mevrouw.’ Hij veegde met zijn hoed over zijn mond. ‘Barmhartige Schepper, bescherm ons,’ mompelde hij terwijl hij zich naar de roerganger omdraaide, popelend om aan haar blik te ontsnappen. ‘Vol over stuurboord, meneer Dempsey!’

De man keek neer op de man aan het stuurwiel. ‘Vol over stuurboord, jongens!’ Hij sloeg zijn ogen behoedzaam op en vroeg: ‘Weet u dit wel zeker, Kapitein?’

‘Geen geredetwist met mij, of ik laat je terugzwemmen!’

‘Aiai, Kapitein. Aan de schoten, jullie!’ riep hij tegen de mannen die al enkele schoten lieten vieren en andere inhaalden. ‘Klaar voor overstag?’ Ulicia bekeek de mannen die zenuwachtig over hun schouder keken. ‘Zusters van het Licht hebben ook ogen in hun achterhoofd, heren. Zorg ervoor dat u nergens anders naar kijkt, of het zal het laatste zijn wat u in uw leven ziet.’ De mannen knikten en bogen zich weer over hun werk. Toen ze weer in hun overvolle hut waren, omwikkelde Tovi haar reusachtige, huiverende lichaam met haar beddensprei. ‘Het is nogal een tijd geleden dat ik ben begluurd door stoere jonge mannen.’ Ze keek Nicci en Merissa afwisselend aan. ‘Je kunt beter genieten van bewonderende blikken zolang je het nog waard bent.’

Merissa nam stelling tegen de kast achter in de hut. ‘Ze gluurden niet naar jou.’

Een moederlijke glimlach plooidde Cecilia’s gezicht. ‘Dat weten we, Zuster. Ik denk dat Zuster Tovi bedoelt dat we, nu we onttrokken zijn aan de toverkracht van het Paleis van de Profeten, ouder zullen worden, net als iedereen. En dan zul je niet veel tijd meer hebben om te genieten van de schoonheid die je hebt gehad.’

Merissa ging rechtop staan. ‘Als we onze ereplaats bij de Meester hebben terugverdiend, zal ik kunnen houden wat ik heb.’

Tovi wendde haar blik af en keek op een zeldzame, gevaarlijke manier voor zich uit. ‘En ik wil terug wat ik ooit had.’

Armina plofte op een kooi neer. ‘Dit is allemaal Liliana’s schuld. Als het niet aan haar had gelegen, dan hadden we het paleis met zijn toverkracht nooit hoeven verlaten. Als zij er niet was geweest, dan had de Wachter Jagang nooit heerschappij over ons gegeven. Dan zouden we de gunst van de Meester nooit hebben verloren.’

Ze zwegen allen een tijdje. Ze wurmden zich in het rond en langs elkaar heen, druk bezig hun onderkleding aan te trekken en elkaars ellebogen te ontwijken.

Merissa trok haar hemd over haar hoofd. ‘Ik ben van plan alles te doen wat nodig is om te dienen en de gunst van de Meester te herwinnen. Ik ben van plan te worden beloond voor mijn eed.’ Ze keek Tovi aan. ‘Ik ben van plan jong te blijven.’

‘We willen dat allemaal, Zuster,’ zei Cecilia terwijl ze haar armen in de mouwen van haar eenvoudige bruine tuniek propte. ‘Maar de Wachter wil dat we voorlopig zijn man Jagang dienen.’

‘Wil hij dat?’ vroeg Ulicia.

Merissa hurkte, terwijl ze de kleren in haar kast doorzocht en haalde haar rode jurk te voorschijn. ‘Waarom zijn we anders aan die man gegeven?’

Ulicia trok een wenkbrauw op. ‘Gegeven? Denk je dat? Ik denk dat er meer achter steekt – ik denk dat Keizer Jagang uit eigen vrije wil handelt.’

De anderen hielden op zich aan te kleden en keken op. ‘Denk je dat hij de Wachter kan tarten?’ vroeg Nicci. ‘Uit persoonlijke motieven?’

Ulicia tikte met een vinger tegen de zijkant van Nicci’s hoofd. ‘Ga maar na. De Wachter is er niet in geslaagd tot ons te komen in de droom die geen droom was, en dat is nog nooit eerder gebeurd. Nooit. In plaats daarvan komt Jagang. Zelfs al ergerde de Wachter zich aan ons, en wilde hij dat we boete zouden doen onder Jagang, denk je dan niet dat hij in eigen persoon naar ons toe gekomen was en dat had bevolen, en ons zijn ergernis had getoond? Ik denk niet dat dit een daad van de Wachter is, maar van Jagang.’

Armina griste haar blauwe jurk bij elkaar. Hij was een tint lichter dan die van Ulicia, maar niet minder weelderig. ‘Toch is het nog steeds Liliana die ons in dit parket heeft gebracht!’

Ulicia’s lippen werden door een klein glimlachje beroerd. ‘Vind je? Liliana was begerig. Ik denk dat de Wachter vond dat hij gebruik kon maken van haar gulzigheid, maar dat ze hem heeft teleurgesteld.’ De glimlach verdween. ‘Het is niet Zuster Liliana die ons in deze situatie heeft gebracht.’

Nicci wachtte toen ze bezig was het koord strak om het midden van haar zwarte jurk te trekken. ‘Natuurlijk. Die jongen.’

‘Jongen?’ Ulicia schudde het hoofd. ‘Geen enkele “jongen” had de barrière kunnen slechten. Geen enkele jongen had de plannen kunnen ruïneren waaraan we al die jaren zo hard hadden gewerkt. We weten allemaal wat hij is, gezien de profetieën.’

Ulicia keek de Zusters een voor een aan. ‘We zitten in een heel gevaarlijke situatie. We moeten alle moeite doen om de macht van de Wachter in deze wereld te herstellen, of anders zal Jagang ons doden nadat hij met ons heeft afgerekend, en zullen we terechtkomen in de onder-

wereld en nutteloos zijn voor de Meester. Als dat gebeurt, zal de Wachter zich pas goed geërgerd voelen, en zal hij zorgen dat wat Jagang met ons heeft uitgehaald, meer op een liefkozing lijkt.’

Het schip kraakte en gromde, toen ze allen over haar woorden nadachten. Ze haastten zich om opnieuw een man te dienen die hen zou gebruiken en vervolgens zonder zich te bedenken zou afdanken, laat staan belonen, maar toch was niemand van plan er maar over te denken hem te tarten.

‘Of het nu een jongen was of niet, hij heeft dit alles veroorzaakt.’ De spieren in Merissa’s wang verstrakten. ‘En dan te bedenken dat ik hem in mijn greep had, nee, wij allen. We hadden hem tot ons moeten nemen toen we de kans hadden.’

‘Liliana dacht er ook over hem tot zich te nemen en zich zijn macht toe te eigenen,’ zei Ulicia, ‘maar ze was onbesuisd en kreeg uiteindelijk dat verdomde zwaard van hem door haar hart. We moeten slimmer zijn dan zij – dan zullen we zijn macht krijgen, en de Wachter zijn ziel.’

Armina veegde een traan van haar onderste ooglid. ‘Maar ondertussen moet er een manier zijn waarop we kunnen vermijden te moeten teruggaan...’

‘En hoe lang denk je dat we wakker kunnen blijven?’ snauwde Ulicia. ‘Vroeg of laat zullen we in slaap vallen. En wat dan? Jagang heeft ons al laten zien dat hij de macht heeft ons te pakken te krijgen, waar we ook zijn.’

Merissa ging door de knopen van het lijfje van haar karmozijnrode jurk vast te maken. ‘We zullen voorlopig doen wat we moeten doen, maar dat betekent niet dat we ons verstand niet kunnen gebruiken.’

Ulicia’s wenkbrauwen trokken samen toen ze nadacht. Ze keek op met een zuur glimlachje.

‘Keizer Jagang mag dan wel geloven dat hij ons kan hebben waar hij wil, maar we leven al een tijdje. Misschien, als we ons verstand en onze ervaring gebruiken, dat we nog niet zo laf zullen zijn als hij wel denkt?’ Kwaadaardigheid fonkelde in Tovi’s ogen. ‘Ja,’ siste ze, ‘we hebben er inderdaad nogal wat jaartjes op zitten, en we hebben geleerd hoe je een paar wilde zwijnen kunt vloeren en ze kermend binnenstebuiten kunt keren.’

Nicci streek de plooiën in de rok van haar zwarte jurk glad. ‘Het openhalen van varkens is prachtig, maar keizer Jagang is nu ons lot, en niet de oorzaak ervan. Het is ook niet in ons voordeel om onze woede aan Liliana te verspillen – ze was maar een gulzige dwaas. Het is degene die ons werkelijk in dit lastige parket heeft gebracht die we moeten laten lijdend.’

‘Heel mooi gezegd, Zuster,’ zei Ulicia.

Merissa betastte afwezig de beurse plekken op haar borsten. ‘Ik zal baden in het bloed van die jongeman.’ Haar blik werd wazig en de vensters naar haar zwarte hart gingen weer open. ‘Terwijl hij toekijkt.’ Ulicia’s vuisten balden zich terwijl ze instemmend knikte. ‘Hij is het, de Zoeker, die ons dit heeft aangedaan. Ik zweer dat hij ons zal betalen met zijn gave, zijn leven, en zijn ziel.’

Richard had net een lepel hete bonensoep genuttigd toen hij het diepe, dreigende gegrom hoorde. Hij keek fronsend naar Gratch. De halfdichte ogen van de kaai gloeiden en werden van binnenuit verlicht door een koud groen vuur toen hij in de duisternis tuurde tussen de zuilen onder aan de brede trap. Zijn leerachtige lippen trokken zich terug tot een misprijzende grimas en onthulden verbazingwekkende slagstanden. Richard beseftte dat zijn mond nog steeds vol soep was, en hij slikte.

Gratch' gegrom zwol diep vanuit zijn keel aan en klonk alsof voor het eerst sinds een eeuw de zware kelderdeur van een bedompt, oud kasteel werd geopend.

Richard keek vrouw Sanderholt in haar grote bruine ogen. Vrouw Sanderholt, hoofdkok van het Beleidenspaleis, maakte zich nog steeds zorgen om Gratch en vertrouwde niet geheel op Richards overtuiging dat de kaai ongevaarlijk was. En het onheilspellende gegrom klonk niet veelbelovend.

Ze had Richard een versgebakken brood gebracht en een kom gekruide bonensoep en was van plan samen met hem op de trap te zitten en over Kahlan te praten, maar ze had tot haar spijt ontdekt dat de kaai net iets eerder was gearriveerd. Ondanks haar ongerustheid om de kaai had Richard haar weten over te halen naast hem op de trap te komen zitten.

Gratch had zich zeer geïnteresseerd getoond toen de naam van Kahlan werd genoemd – hij had een haarlok van haar, die hij van Richard had gekregen, aan een leren riempje om zijn hals hangen, evenals de draakentand. Richard had Gratch verteld dat hij en Kahlan op elkaar verliefd waren en dat zij Gratch' vriendin wilde zijn, net als Richard zijn vriend, en de nieuwsgierige kaai was gaan zitten om naar zijn verhaal te luisteren, maar vlak nadat Richard van de soep had geproefd en voordat vrouw Sanderholt ook maar één woord had kunnen uitbrengen, was

Gratch' stemming plotseling omgeslagen. Vervuld van razernij keek hij nu naar iets wat Richard niet kon zien.

'Waarom doet hij dat?' fluisterde vrouw Sanderholt.

'Dat weet ik niet zeker,' bekende Richard. Hij lachte zijn tanden bloot en haalde achteloos zijn schouders op toen de rimpels in haar voorhoofd dieper werden. 'Hij zal wel een konijn hebben gezien, of zo. Kaaien hebben een uitzonderlijk gezichtsvermogen, zelfs in het donker, en het zijn uitstekende jagers.' Haar gezichtsuitdrukking werd niet minder bezorgd, en hij praatte verder. 'Hij eet geen mensen. Hij zou niemand ooit kwaad doen,' verzekerde hij haar. 'Er is niets aan de hand, vrouw Sanderholt, echt niet.'

Richard keek op naar het grommende gezicht, dat een sinistere aanblik bood. 'Gratch,' fluisterde hij vanuit zijn mondhoek, 'hou op met dat grom. Je maakt haar bang.'

'Richard,' zei ze terwijl ze naar hem toe boog, 'kaaien zijn gevaarlijke beesten. Het zijn geen huisdieren. Kaaien zijn niet te vertrouwen.'

'Gratch is geen huisdier – hij is mijn vriend. Ik ken hem al sinds hij een pup was, en half zo groot als ik. Hij is net zo lief als een jong katje.'

Een niet overtuigende glimlach schokte op vrouw Sanderholts gezicht. 'Als jij dat zegt, Richard.' Plotseling sperde ze haar ogen in wanhoop open. 'Hij begrijpt niets van wat ik zeg, of wel?'

'Dat is moeilijk te zeggen,' vertrouwde Richard haar toe. 'Soms begrijpt hij meer dat ik voor mogelijk houd.'

Gratch scheen niet op ze te letten terwijl ze praatten. Hij leek wel versteend in zijn concentratie, en leek iets te ruiken of te zien dat hem niet beviel. Richard dacht dat hij Gratch een keer eerder op deze manier had zien grommen, maar hij wist niet meer precies waar of wanneer. Hij probeerde zich die gebeurtenis te herinneren, maar het beeld dat hij zich vormde, glipte telkens weer weg, tot vlak buiten zijn bereik. Hoe meer moeite hij deed, des te ongrijpbaarder zijn beschaduwde geheugen werd. 'Gratch?' Hij pakte de kaai bij zijn sterke arm. 'Gratch, wat is er?'

Gratch zat stokstijf stil en reageerde niet op de aanraking. Naarmate hij groter was geworden, was de heldere gloed in zijn groene ogen toegenomen, maar was die nog nooit zo fel geweest als nu.

Richard tuurde naar de schaduwen beneden hem, waarop de groene ogen waren gericht, maar hij zag niets bijzonders. Er waren geen mensen tussen de zuilen en ook niet langs de muren van het paleis. Het moet een konijn zijn, dacht hij ten slotte – Gratch was dol op konijn.

De dageraad was net begonnen paarse en roze wolkenpluimen boven de horizon te onthullen en liet nog maar een enkele buitengewoon heldere ster in de westelijke hemel schitteren. Samen met dit zwakke eerste licht kwam een zacht briesje dat gewoon warm was voor de winter en dat

door de vacht van het reusachtige beest woelde en Richards zwarte mriswith-cape deed opbollen.

Toen hij samen met de Zusters van het Licht in de Oude Wereld was geweest, was Richard de Hagenwouden ingegaan, waar de mriswith zich schuilhielden – gemene schepsels die eruitzagen als mannen die half waren gesmolten tot een reptielachtige nachtmerrie. Nadat hij had gevochten en een van de mriswith had gedood, had hij ontdekt tot welk verbazingwekkend staaltje diens cape in staat was: hij had het vermogen om zo volmaakt en vlekkeloos met de achtergrond samen te vloeien, dat hij de mriswith, of Richard, als hij zich concentreerde bij het dragen van de cape, onzichtbaar deed lijken. Hij voorkwam bovendien dat iemand met de gave hen beiden of hem alleen kon voelen. Maar om een of andere reden stond Richards eigen gave hem toe de aanwezigheid van de mriswith te voelen. Dat vermogen om ondanks die magische mantel gevaar te voelen, had zijn leven gered.

Het viel Richard moeilijk acht te slaan op Gratch' gegrom tegen konijnen in de schaduw. De angst en het verlamme verdriet dat hij voelde toen hij dacht dat zijn geliefde Kahlan was vermoord, waren verdwenen in dat ene opwindende ogenblik op de dag voordat hij ontdekte dat ze nog leefde. Hij voelde blinde vreugde toen hij wist dat ze veilig was, en jubelde bij het idee dat hij alleen met haar de nacht had doorgebracht op een vreemde plek tussen werelden. Zijn geest zong op deze prachtige morgen en hij merkte dat hij glimlachte zonder het te beseffen. Zelfs Gratch' irritante gedoe met een konijn kon zijn goede humeur niet vergallen.

Maar Richard stoorde zich toch aan het keelachtige geluid, en vrouw Sanderholt vond het zelfs aangstaanjagend: ze zat stijf op het randje van de tree naast hem en hield haar wollen sjaal in de handen geklemd. 'Stil, Gratch. Je hebt net een hele lamsbout en een half brood gehad. Je kunt niet nog steeds zoveel honger hebben.'

Hoewel Gratch' aandacht onverstoort bleef, stierf zijn gegrom weg tot een gerommel dat diep uit zijn keel kwam, alsof hij tegen wil en dank probeerde te gehoorzamen.

Richard keek nog een keer vluchtig naar de stad. Hij was van plan een paard te zoeken en er snel vandoor te gaan om Kahlan en zijn grootvader en oude vriend Zedd te achterhalen. Behalve zijn ongeduld om Kahlan weer te zien, miste hij Zedd pijnlijk: het was al drie maanden geleden sinds hij hem had gezien, maar het leken jaren. Zedd was een tovenaars van de Eerste Orde, en er was veel ten aanzien van zijn ontdekkingen over zichzelf waarover Richard hem wilde spreken, maar toen had vrouw Sanderholt de soep en het versgebakken brood gebracht. Goedgeluimd of niet, hij voelde zich uitgehongerd.

Richard keek achterom langs het witte, elegante paleis van de Belijdstster en omhoog naar de reusachtige en imposante burcht van de Tovenaar die in de steile helling lag verzonken, met zijn hoge muren van donkere steen, zijn vestingmuren, bastions, torens, verbindingsgangen en bruggen, die er allemaal uitzagen als een sinistere korst die op het gesteente groeide en er op een of andere manier levend uitzag, alsof het uit de hoogte op hem neerkeek. Een witte lintachtige weg kronkelde van de stad naar de donkere muren omhoog en leidde over een brug die er smal en breekbaar uitzag – maar dat leek alleen zo door de grote afstand – waarna hij onder een puntig hek doorliep en werd verzwolgen door de donkere muil van de Burcht. Er moesten op z'n minst wel duizend kamers in de Burcht zijn. Richard trok zijn cape dicht om zich heen onder de kille, keiharde blik van dat oord en keek een andere kant uit.

Dit was het paleis, de stad, waar Kahlan was opgegroeid, waar ze het grootste deel van haar leven had gewoond, tot de vorige zomer, toen ze de grens met Westland had overschreden om Zedd te zoeken en ook Richard tegen het lijf was gelopen.

De Tovenaarstoren was de plek waar Zedd was opgegroeid en had gewoond voordat hij het Middenland verliet, nog voordat Richard was geboren. Kahlan had hem verhalen verteld over dat ze het grootste deel van de tijd studierend had doorgebracht in de Burcht, maar dat ze dit oord nooit een sinistere bijklank had bezorgd. De Burcht zag er in zijn ogen nu onheilspellend uit, zo hard tegen de berg.

Richards glimlach kwam terug toen hij bedacht hoe Kahlan er moest hebben uitgezien toen ze een klein meisje was, een Belijdstster in opleiding die door de zalen van dit paleis kuierde, door de gangen van de Burcht, temidden van tovenaars, en buiten vertoefde onder de bewoners van deze stad.

Maar Aydindril was onder de kwade invloed geraakt van de Imperiale Orde en was geen vrije stad meer en niet meer de zetel van macht in het Middenland.

Zedd had een van zijn toverkunsten – magie – uitgehaald om iedereen te laten denken dat ze getuigen waren geweest van Kahlans onthoofding en hen in staat te stellen Aydindril te ontvluchten terwijl iedereen hier dacht dat ze dood was. Niemand zou ze nu achtervolgen. Vrouw Sanderholt kende Kahlan sinds haar geboorte en was buitenzinnig van opluchting toen Richard haar vertelde dat Kahlan veilig was en het goed maakte.

De glimlach speelde weer om zijn lippen. 'Hoe was Kahlan toen ze nog klein was?'

Ze staaarde in de verte en glimlachte ook. 'Ze was altijd ernstig, maar ze

was dierbaarder dan welk kind dan ook dat ik ooit heb gezien, en ze groeide op tot een flinke, beeldschone vrouw. Ze was een kind met niet alleen een groot gevoel voor magie, maar ook met een heel bijzonder karakter.

Geen van de Belijdsters was verbaasd toen ze tot de Biechtmoeder aantrad, en ze waren allen tevreden, want het was haar gewoonte om overeenstemming te bevorderen en niet te overheersen, hoewel iemand die zich onterecht tegen haar verzette zou ontdekken dat ze uit hetzelfde staal was gesmeed als iedere Biechtmoeder die ooit was geboren. Ik heb nog nooit een Belijdster gekend met zo'n passie voor de bewoners van het Middenland. Ik heb me altijd vereerd gevoeld haar te kennen.' Ze lachte zacht terwijl ze in haar herinneringen afdaalde – een geluid dat minder breekbaar bleek dan de rest van haar. 'Zelfs die ene keer toen ik haar een tik voor haar billen gaf, nadat ik had ontdekt dat ze er zonder te vragen vandoor was gegaan met een stukje versgebraden eend.'

Richard grijnsde bij het vooruitzicht een verhaal te zullen horen over Kahlans wangedrag. 'Kostte het je geen moeite een Belijdster te straffen, ook al was het maar een kleintje?'

'Nee,' gniffelde ze. 'Als ik haar in de watten had gelegd, dan zou haar moeder me hebben weggestuurd. We moesten haar met eerbied, maar eerlijk behandelen.'

'Huilde ze?' vroeg hij vlak voordat hij een grote hap van het brood nam. Het was heerlijk, van grofgemalen tarwe met een snufje melasse.

'Nee. Ze keek verbaasd. Ze vond dat ze niets verkeerd had gedaan en begon uit te leggen waarom. Schijnbaar hadden een vrouw en twee kinderen van ongeveer Kahlans leeftijd voor het paleis staan wachten op iemand die volgens haar onnozel genoeg zou zijn. Toen Kahlan naar de Tovenaarstoren wilde rennen, klampte de vrouw haar aan en vertelde haar een droevig verhaal. Ze vertelde haar dat ze goud nodig had om haar kinderen te eten te geven. Kahlan vroeg haar te wachten, en bracht haar toen mijn gebraden eend, denkend dat de vrouw voedsel nodig had. Kahlan zei de kinderen te gaan zitten...' Ze wees met haar omzwachtelde hand naar een plek links van haar. '... ergens daarginds, en voerde ze eend. De vrouw was razend en begon te schreeuwen en beschuldigde Kahlan ervan dat ze al het goud in het paleis voor zichzelf wilde hebben.

Terwijl Kahlan me dit verhaal vertelde, kwam een diender van de Thuiswacht de keuken binnen, de vrouw en haar twee kinderen achter zich aanslepend. Blijkbaar was de Wacht ten tonele verschenen toen de vrouw tegen Kahlan tekeerging. Op ongeveer hetzelfde moment kwam Kahlans moeder de keuken in en wilde weten wat er aan de hand was. Kahlan vertelde haar verhaal, en de vrouw barstte in snikken uit, omdat ze on-

der voorgedij van de Thuiswacht was gevallen, en erger nog, toen ze merkte dat ze zich tegenover de Biechtmoeder in eigen persoon bevond.

Kahlans moeder hoorde haar verhaal aan, en dat van de vrouw, en zei haar dochter toen dat mensen die jij wilt helpen, jouw verantwoordelijkheid werden, en dat het jouw taak was ze lang genoeg te helpen tot ze weer op eigen benen konden staan. Kahlan bracht de volgende dag in de Koningsstraat door samen met de Thuiswacht, die de vrouw van het ene naar het andere paleis met zich meesleepte, op zoek naar iemand die hulp nodig had. Ze had weinig geluk – ze wisten allemaal dat de vrouw een zuiplap was.

Ik voelde me schuldig omdat ik Kahlan een pak slaag had gegeven nog vóóordat ik had gehoord, waarom ze mijn gebraden eend had gepikt. Een strenge vrouw die de scepter zwaaide over de koks van een van de paleizen, was een vriendin van me, dus ik ging er snel heen en haalde haar over om die vrouw in dienst te nemen toen Kahlan haar had overtuigd. Ik heb Kahlan nooit verteld wat ik had gedaan. De vrouw werkte daar al lang, maar ze zette nooit meer een voet in de richting van het paleis van de Belijdsters. Haar kinderen groeiden op en sloten zich bij de Thuiswacht aan. Afgelopen zomer raakte hij gewond toen de D’Haranen Ay-dindril veroverden, en hij stierf een week later.’

Richard had ook in D’Hara gevochten, en had ten slotte haar heerser, Darken Rahl, gedood. Hoewel hij een pijnlijk gevoel van berouw niet kon onderdrukken als hij bedacht dat hij door deze kwade man was verwekt, ging hij niet langer gebukt onder het feit dat hij zijn zoon was. Hij wist dat de misdaden van een vader niet op diens zoon overgingen, en het was stellig niet zijn moeders schuld dat ze door Darken Rahl was verkracht. Zijn stiefvader beminde Richards moeder er niet minder om, noch toonde hij Richard een greintje minder liefde, ondanks het feit dat hij niet zijn eigen bloed was. Richard zou niet minder van zijn stiefvader hebben gehouden als hij had geweten dat George Cypher niet zijn echte vader was.

Richard was ook een tovenaars, wist hij nu. De gave, de kracht van de magie in hem die Han heette, was vanuit twee tovenaarsgeslachten doorgegeven: Zedd, zijn grootvader van moeders kant, en Darken Rahl, zijn vader. Die combinatie had toverkunst in hem doen ontspruiten die geen enkele tovenaars in duizend jaar had bezeten – niet slechts Additieve, maar ook Subtractieve Magie. Richard wist bar weinig hoe het was om een tovenaars te zijn, noch over magie, maar Zedd zou hem helpen de gave te leren beheersen en die te gebruiken om anderen te helpen.

Richard slikte het brood door waarop hij had gekauwd. ‘Dat klinkt als de Kahlan die ik ken.’

Vrouw Sanderholt schudde medelijdend haar hoofd. ‘Ze voelde altijd

een sterke verantwoordelijkheid voor de bewoners van het Middenland. Ik weet dat het haar tot in haar ziel pijn deed toen de belofte van goud hen tegen haar deed keren.'

'Niet allen deden dat, durf ik te wedden,' zei Richard. 'Maar daarom moet je niemand vertellen dat ze nog in leven is. Omwille van Kahlans veiligheid en bescherming mag niemand de waarheid te weten komen.' 'Je weet dat je mijn erewoord hebt, Richard. Maar ik denk dat ze haar nu wel zijn vergeten. Ik vermoed dat ze spoedig in opstand zullen komen als ze het goud niet krijgen dat hun beloofd is.'

'Dus dat is de reden waarom al die mensen zich voor het Paleis van de Belijdsters hebben verzameld.'

Ze knikte. 'Ze geloven nu dat ze er recht op hebben, omdat iemand van de Imperiale Orde hun had gezegd dat ze het mochten hebben. Hoewel de man die dat beloofd heeft nu dood is, lijkt het alsof het goud op magische wijze van hen werd, nadat zijn woorden hardop hadden geklonken. Als de Imperiale Orde niet snel het goud in de schatkist begint uit te delen, dan stel ik me voor dat het niet lang zal duren, voordat die mensen op straat besluiten het paleis te bestormen om het te komen halen.'

'Misschien was die belofte slechts een afleidingsmanoeuvre, en waren de Ordetroepen altijd al van plan het goud voor zichzelf te houden, als buit, en zullen ze het paleis verdedigen.'

'Misschien heb je gelijk.' Ze keek een andere kant uit. 'Nu ik erover nadenk, weet ik zelfs niet eens wat ik hier nu nog doe. Ik ben niet van plan toe te zien dat de Orde het paleis intrekt. Ik ben niet van plan uiteindelijk voor hen te werken. Misschien zou ik hier moeten weggaan en ergens aan de slag moeten zien te komen waar de bewoners nog niets met dat stel te maken hebben. Maar het lijkt me zo vreemd toe als ik eraan denk dat ik dat zou doen – het paleis is al het grootste deel van mijn leven mijn thuis.'

Richard wendde zijn blik af van de witte pracht van het Paleis van de Belijdsters en keek weer uit over de stad. Zou hij ook vluchten en het voorouderlijke huis van de Belijdsters en de tovenaars aan de Imperiale Orde overleveren? Maar hoe kon hij daar ook maar iets aan doen? Bovendien waren de troepen van de Imperiale Orde waarschijnlijk naar hem op zoek. Hij kon er het beste tussenuit glippen nu ze nog in staat van verwarring en wanorde verkeerden na de dood van hun raadsman. Hij wist niet wat vrouw Sanderholt moest doen, maar hij kon maar beter vertrekken vóór de Orde hem zou vinden. Hij moest dringend naar Kahlan en Zedd toe.

Gratch' gegrom klonk dieper, als een voorwereldlijk gedreun dat Richards botten deed rammelen en hem uit zijn concentratie bracht. De

kaai kwam soepel overeind. Richard speurde het gebied beneden hem af, maar zag niets. Het Paleis van de Belijdsters lag op een heuvel en had een weids uitzicht op Aydindril, en vanuit zijn uitkijkpunt kon hij zien dat er troepen buiten de muren en in de straten van de stad waren, maar niemand was dicht genoeg bij hen drieën op de beschutte binnenplaats opzij, bij de ingang van de keuken. Er was niets levends te bekennen op de plek waar Gratch naar keek.

Richard ging staan en zijn vingers vonden snel houvast op de greep van zijn zwaard. Hij was groter dan de meeste mannen, maar de kaai torende boven hem uit. Hoewel hij weinig meer was dan een jongeling, althans voor een kaai, was Gratch zowat twee meter tien lang, en Richard schatte dat hij half zo zwaar was als hijzelf. Gratch had nog zo'n dertig centimeter te groeien, misschien meer; Richard was allesbehalve deskundig op het gebied van kortstaartkaaien – hij had er niet zoveel gezien, en degene die hij wel had gezien, hadden hem proberen te doden. Richard had in feite de moeder van Gratch gedood, uit zelfverdediging, en uiteindelijk had hij de kleine wees onbewust geadopteerd. Na verloop van tijd waren ze dikke vrienden geworden.

De borst- en buikspieren onder de roze huid van het krachtig gebouwde beest vormden rimpelige bulten. Hij stond onbeweeglijk en gespannen en hield zijn klauwen alvast naar opzij gespreid, en zijn oren waren gespitsd op onzichtbare dingen. Zelfs tijdens zijn meest hongerige zoektochten naar voedsel had Gratch nog nooit deze mate van intense felheid vertoond. Richard voelde de haartjes achter op zijn nek overeind komen.

Hij wenste dat hij zich kon herinneren wanneer of waar hij Gratch had zien grommen als nu. Na een tijdje zette hij de prettige gedachten aan Kahlan uit zijn hoofd en bundelde zijn aandacht in stijgende onrust.

Vrouw Sanderholt stond naast hem en tuurde zenuwachtig van Gratch naar de plek waar hij naar keek. Ze was mager en zag er fragiel uit, maar ze was geenszins een timide vrouw. Als haar handen niet waren omzwachteld, dan had hij gedacht dat ze ze nu wel zou wringen – ze zag eruit alsof ze dat wilde.

Richard voelde zich opeens kwetsbaar op de brede, open traptreden. Zijn schrandere grijze ogen verkenden de duistere schaduwen en verborgen plekken tussen de pilaren, de muren en de verzameling elegante belvédères die op het lager gelegen terrein van het paleis verspreid lagen. Sprankelende sneeuwvlokken woeien af en toe op een rimpeltje wind op, maar verder bewoog er niets. Hij tuurde zo ingespannen dat zijn ogen er pijn van deden, maar hij kon niets levends ontwaren – geen teken van enige dreiging.

Hoewel hij niets zag, ontloek er in Richard een gevoel van gevaar – niet

eenvoudigweg als reactie op het zien van Gratch' ergernis, maar het borrelde op vanuit hemzelf, vanuit zijn Han, vanuit de diepten van zijn borst, stroomde in de vezels van zijn spieren en maakte ze hard en alert. De inwendige magie was een extra zintuig geworden dat hem vaak waarschuwde als de andere zintuigen dat nalieten. Hij beseftte dat dat was wat hem nu waarschuwde.

Een aandrang om weg te rennen voor het te laat was knaagde diep in zijn maag. Hij moest naar Kahlan; hij wilde in geen enkele moeilijkheid verzeild raken. Hij zou een paard kunnen zoeken en gewoon weggaan. Maar het was beter als hij nu zou wegrennen en pas later een paard zou zoeken.

Gratch' vleugels ontvouwden zich, terwijl hij in een dreigende houding kroop, klaar om met een sprong het luchtruim te kiezen. Zijn lippen trokken zich verder terug en stoom siste tussen zijn slag tanden door terwijl het gegrom dieper werd en de lucht deed sidderen.

De huid op Richards armen tintelde. Zijn adem versnelde zich toen het tastbare gevoel van gevaar tot heuse speldenprikken van dreiging stelde. 'Vrouw Sanderholt,' zei hij terwijl zijn blik van de ene langwerpige schaduw naar de andere sprong, 'waarom gaat u niet naar binnen. Ik kom wel met u praten nadat...'

Zijn woorden stokten in zijn keel toen hij in een flits iets zag bewegen tussen de witte pilaren beneden hem – een flikkering in de lucht als de rimpeling van hitte boven een vuur. Hij tuurde en probeerde erachter te komen of hij dit echt had gezien of het zich alleen maar had voorgesteld. Hij probeerde uit alle macht na te denken over wat het kon zijn, als hij inderdaad iets had gezien. Het zou een sliertje sneeuw geweest kunnen zijn dat werd meegevoerd door een korte windvlaag. Hij kneep zijn ogen toe in concentratie, maar zag niets. Het was waarschijnlijk niets anders dan sneeuw in de wind, probeerde hij zichzelf wijs te maken.

Plotseling welde het sluimerende besef in hem op als koud, zwart water dat door een spleet in rivierijs omhoog spuit: Richard herinnerde zich opeens wanneer hij Gratch zo had horen grommen als nu. De dunne haartjes achter op zijn nek staken als naalden van ijs uit zijn huid. Zijn handen vonden de met draad omwonden greep van zijn zwaard.

'Ga,' fluisterde hij haastig tegen vrouw Sanderholt. 'Nu.'

Zonder te aarzelen rende ze de trap op en koerste op de keukendeur achter hem in de verte af toen gerinkel van staal in de frisse ochtendlucht de komst van het Zwaard van de Waarheid aankondigde.

Hoe was het mogelijk dat ze hier waren? Dat was onmogelijk, maar toch wist hij het zeker; hij kon ze voelen.

'Dans met me, Dood. Ik ben zo ver,' mompelde Richard, in een trance van wraak die als magie vanuit het Zwaard van de Waarheid in hem

vloeide. De woorden waren niet van hemzelf, maar afkomstig van de magie van het zwaard – van de geesten van hen die het wapen vóór hem hadden gebruikt. Samen met de woorden kwam een instinctief begrip van hun betekenis: het was een ochtendgebed en betekende dat je vandaag nog kon sterven, dus dat je beter kon zorgen dat je je best deed, zolang je nog leefde.

Temidden van de echo van andere stemmen binnen in hem daagde het besef dat diezelfde woorden ook iets volkomen anders betekenden: ze waren een strijdkreet.

Gratch schoot met een gebrul de lucht in, en zijn vleugels tilden hem al na één veerkrachtige sprong hoog op. Sneeuw kolkte in het rond en vormde krullen in de lucht onder hem die in heftige beroering werd gebracht door de krachtige slagen van zijn vleugels die ook Richards miswith-cape deden opbollen.

Zelfs nog voordat hij ze in de winterse lucht vorm kon zien krijgen, voelde Richard hun aanwezigheid. Hij kon ze in zijn geest zien, zelfs al kon hij ze nog niet met zijn ogen aanschouwen.

Huilend van woede maakte Gratch een duikvlucht tot onder aan de trap. Vlakbij de pilaren begonnen ze zichtbaar te worden, net toen de kaai bij ze aankwam – schubben, klauwen en capes, wit tegen de witte sneeuw. Wit, zo zuiver als een kindergebed.

Mriswith.